

til de Sagkyndige har han Lov til, men jeg vil dog, inden jeg slutter gjøre opmærksom paa, at hvormeget man end kan være tilbøjelig til fra det ærede Medlems Benner's Side, at regne alle andre Sælgfolk til de aldeles Ikke-Sagkyndige, saa holder dette paa ingen Maade Stik, og jeg protesterer derimod. Her er jo ikke Tale om at bygge Forter, men kun om, hvorvidt der skal anlægges en Befæstning. Er man først blevet enig om, at Forterne skulle bygges, skal jeg nok holde mig fra at have nogen Mening om, hvorledes de skulle indrettes, det faar blive de militære Sagkyndiges Sag, men det politiske og finansielle Spørgsmaal vil jeg ikke overlade til disse saakaldte Sagkyndige; thi jeg vil paastaa og hævde, at om den Slags Ting har jeg en ligesaa god og begrundet Mening, som de. Det skal man have, ellers indtager man ikke en Plads her med Nette. Og det er netop dette Politiske, som spiller Hovedrollen, som staar i første Linie: Hvorledes er man stillet, naar en saadan Fæstning er bleven færdig overfor den Magt, som vil angribe os og dernæst, hvorledes ere vi stillede finansielt? Ere vi ikke komne under et saa uhyre Tryk, at det helt knuger den danske Nation ned? Det er min Opfattelse, at det vil være saaledes, og det er sorgeligt, at man skal se sig indviet til økonomisk Undergang under Følgeligende af, at det sker til Landets Forsvar. Man tager ganske stille fat paa herhjemme at kvæle os, saa behøver ingen Fjende at gjøre det, saa er det Stykke Arbejde gjort i Forveien. Saaledes opfatter jeg Sagen, og derfor vil jeg, saa levende som jeg er i Stand til, nedlægge en Protest mod Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden i Umindelighed og særlig mod den Maade, hvorpaa den er kommet frem her. Det er noget af det Modbydeligste, der nogeninde er set paa Lovgivningens Omraade, og det er mig ubegribeligt, hvorledes den ærede Krigsminister kan komme herind og tro at kunne gennemføre en Sag, som denne, naar han møder med saadan Noget paa sin Samvittighed som det saakaldte Garderhøjsfort — ja, jeg vil nødig tage det Navn i min Mund, saa modbydeligt er det mig. Jeg synes, at den ærede Krigsminister skulde være saa besteden, at han ikke kom her og forlangte Forsvaret ordnet paa dette Grundlag; han maatte jo kunne sige sig selv, at det lader sig ikke gjøre. Det er den Protest, jeg har villet fremsætte, og jeg er vis paa, at der er Mange i denne Sal, som dele Opfattelse med mig. Dermed skal jeg slutte, i det jeg, som jeg sagde før, ikke anser det for fornødent at gaa videre ind paa Sagen. Jeg gjentager endnu en

Gang, at yngre Medlemmer, som ikke have haft Veilighed, saaledes som vi Andre, til at sætte sig saa godt ind i disse Ting, vil jeg henvise til at læse, hvad afdøde Oberst Tscherning har udtalt, ikke een Gang, men mange Gange, hver Gang Talen var om den Slags Ting, og han turde maasse være den bedste og dygtigste Sagkyndige, vi endnu have haft her i Danmark. Det er værd at lægge Mærke til, derfor minder jeg her om det. Vi høre ikke sjælden, at man fra den anden Side paaberaaber sig Oberst Tscherning. Det skurrer i mine Øren, naar jeg hører det. Jeg fulgte den Mand mange Gange, og jeg er vis paa, at kunde han være til Stede, saa vilde han, hver Gang de Herrer paaberaabe sig ham, nedlægge en kraftig Protest mod deres Paastand, som fuldstændig urigtig. Hans Tanker om Landbefæstningen ere saa klare, gode og junde, at de ere værd at læse, og han var den bedst Sagkyndige i denne Sag. Dermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler det Forslag, som den sidste ærede Taler fremsatte: Forkast denne Sag strax, lad os ikke have videre Kval med den.

Bajer: Hvor enig jeg end er med den ærede sidste Taler, tror jeg dog, det kan have sin Betydning, at der kommer forskellige Meninger frem ved denne Veilighed. Det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgfreds (Bojsen) har i en halv Mennestealder med Nette staaet som Oppositionens Talsmand i det militære Spørgsmaal, og jeg tror heller ikke, at der her i det Hele er nogen Uenighed til Stede mellem Oppositionen og ham. Han har ogsaa i Dag med sædvanlig Dygtighed paapeget de Mangler og Uretfærdigheder, kan jeg gjerne sige, man har set fra Regjeringens Side og har med Skarphed og tillige med Vid kritiseret hele denne Befæstningsfags Historie, indtil de sidste Dage. Der er imidlertid et eneste Punkt i den ærede Ordførers Foredrag, som nærmest gav mig Anledning til at tage Ordet, netop fordi det er et Punkt, som det ærede Medlem i sin Egenkab af anerkjendt Ordfører ikke kunde komme ind paa. Han talte om den Mulighed, at Udvalget kunde føre Sagen ind i en ny Retning. Det er dette Punkt, der skal være Udgangspunkt for mig, idet det jo ofte er bleven sagt, at vi ikke kunne blive staaende paa det rent Negative. Vil man Noget, maa man dog i alt Fald sige, hvad man vil; det er ikke tilstrækkeligt at kritisere Modparten, man skal ogsaa selv komme frem med Noget. Den Bevægelse, som Oppositionen hidtil har udført i Henseende til Forsvars-